

Ὁ οἶνος καὶ τὰ βακτηρίδια. Οἱ διάφοροι οἶνοι διακρίνονται, ὡς γνωστὸν, οὐ μόνον κατὰ τὴν «δύναμιν» ἥτοι κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου οἰνοπνεύματος (ἀλκοόλιου), κατὰ τὸ ὄξύ, κατὰ τὸ χρώμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἄρωμα, τὸ bouquet, τὴν ἰδιαίτην ἐκείνην ὁσμὴν, ἥτις ἀποτελεῖ οὐσιωδῶς τὴν ἰδιάζουσαν εἰς ἕκαστον οἶνον γεῦσιν, καὶ καθ' ἣν διαφόρως ἐκτιμῶνται οἱ διάφοροι οἶνοι.

Ἡ ἐπιστήμη ἤδη κατάρθωσεν οὐ μόνον θεωρητικῶς ν' ἀνεύρῃ τὰ ἀληθινὰ αἰτία καὶ τοὺς πραγματικοὺς παράγοντας τοῦ διαφόρου ἐκείνου ἐν ἑκάστῳ οἶνῳ ἀρώματος, τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης φυσικῆς εὐωδίας, τοῦ bouquet, ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς νὰ χρησιμοποιοῖ αὐτοὺς ἐν τῇ οἰνοποιᾷ. Ἐξεῦρε δηλαδὴ μέσα, δι' ἃν δύναται κατ' ἀρέσκειαν νὰ μεταδώσῃ εἰς οἶον δῆποτε κατωτέρας ποιότητος οἶνον τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο ἄρωμα, ὅπερ ἰδιάζει εἰς οἶον δῆποτε ἄλλον ἐκλεκτὸν οἶνον. Τὰ μέσα ταῦτα ἐκπορίζονται μὲν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διὰ «τεχνητῆς ὁδοῦ», δὲν εἶναι ὅμως τεχνητά, ἀλλὰ φυσικά, φυσικώτατα. Καὶ τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι τὰ μέσα ταῦτα ἐξηρυνήθησαν κατὰ πρῶτον ὑπὸ Γάλλων ἐπιστημόνων, νῦν δὲ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὰ οἱ Γερμανοὶ πρῶτοι, ὅπως ἐκ διαφορῶν ἰταλικῶν καὶ ἄλλων κατωτέρας ποιότητος οἶνων παρασκευάζωσιν οἶνους ἔχοντας τὸ ἄρωμα καὶ τὴν γεῦσιν τῶν ἀρίστων γαλλικῶν· καὶ τοῦτο, χωρὶς ποσῶς νὰ νοθεύωσι τοὺς φυσικοὺς οἶνους, χωρὶς δηλαδὴ νὰ προσθέτωσιν εἰς αὐτοὺς ξένας, αἰθερικὰς ὕλας, οἷα μέχρι τοῦδε προσετίθεντο πρὸς βλάβην τῆς ὑγιείας τῶν πινόντων.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ἀλκοόλιον, τὸ οἰνόπνευμα, παράγεται ἐν τῷ γλεύκει διὰ τῆς ζυμώσεως (τῆς φυσικῆς βράσεως τοῦ γλεύκους). Τὸ γλεύκος αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ περιέχει μόνον σάκχαρον. Εὗρισκονται δὲ ἐν τῷ γλεύκει μύκητες, εἰδὸς τι βακτηριδίων, ἅτινα ἀναλίσκουσι τὸ σάκχαρον καὶ μεταποιοῦσιν αὐτὸ εἰς ἀλκοόλιον καὶ ἀνδρακικὸν ὄξύ. Ἀφοῦ καταναλωθῇ ὑπὸ τῶν μικροργανισμῶν τούτων ὅλον τὸ σάκχαρον, παύει ἡ ζύμωσις τοῦ γλεύκους, οἱ μύκητες δὲν εὗρισκονται πλέον τροφὴν ἐν αὐτῷ καὶ καθίζανουσιν, τὸ ἀνδρακικὸν ὄξύ ἐκφεύγει, καὶ τὸ ὑπολειπόμενον εἶνε ὁ νέος οἶνος, ὅστις ἀποτελεῖται ἐξ ἀλκοόλιου, ὕδατος, ὀξέων τινῶν, βαφικῶν τινῶν ὑλῶν, καὶ τέλος ἐκ τοῦ συστατικοῦ ἐκείνου ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἄρωμα, τὸ bouquet τοῦ οἶνου.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου γνωστά. Ἀλλὰ πῶς γεννᾶται τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο;

Ὁ Γάλλος φυσιοδίφης Jacquemin ἀνεκάλυψε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅτι τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο, ὅπως καὶ τὸ οἰνόπνευμα, παράγεται ὑπὸ ἰδιαίτερου τινὸς βακτηριδίου, σχιζομύκητος, εὗρισκομένου ἐπὶ τῆς σταφυλῆς. Ἐκάστου δὲ οἶνου τὸ ἄρωμα ἔχει ἰδιαίτερον τι, διαφέρον βακτηριδίον, ὅψ' οὐ παράγεται κατὰ τὴν φυσικὴν βράσιν τοῦ γλεύκους. Λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν οἶνων τοῦ Bordeaux, ὅπερ καλεῖται Chateau la Rose καὶ ἔχει ἐκτάκτως ἐπαισητόν καὶ ἐκδεδηλωμένον ἄρωμα: μανθάνομεν ὅτι τὸ ἄρωμα τοῦτο παράγεται ὑπὸ ὀρισμένου καὶ ἰδιαίτερου εἶδους βακτηριδίων, ἐνῶ ἄλλοι οἶνοι, λ. χ. ὁ Medoc, ἔχουσιν ἄλλα πάλιν εἰς αὐτοὺς ἰδιάζοντα βακτηρίδια πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἐκάστῳ ἰδιάζοντος ἀρώματος.

Γενομένης ἤδη τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, καὶ αὐτὸς ὁ Jacquemin καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὡς ὁ Louis Marx, ὁ Hansen, ὁ Rommier κ. α., κατάρθωσαν ν' ἀποχωρίσωσι τὰ παραγωγὰ ταῦτα τοῦ ἀρώματος βακτηρίδια καὶ νὰ ἐκθρέψωσιν αὐτὰ καθαρῶς. Τοιοῦτοτρόπως, διὰ νὰ παρασκευάσωμεν οἶνον ἔχοντα τὸ ἄρωμα ὀρισμένου τινὸς ἐκλεκτοῦ οἶνου, λ. χ. τοῦ Medoc, ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν τὰ παράγοντα τὰ ἄρωμα τοῦτο βακτηρίδια, ἅτινα ἔχομεν ἤδη καθαρῶς ἐκτετραμμένα, καὶ νὰ θέσωμεν αὐτὰ εἰς οἶον δῆποτε κοινὸν γλεύκος ἐν ζυμώσει εὐρισκόμενον, τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲ μᾶς παρεῖχεν οἶνον κοινὸν ἀνευ ἀρώματος. Οὕτω λαμβάνομεν ἐκ τοῦ κοινοῦ τούτου γλεύκους μετὰ τὴν ζύμωσιν οἶνον εὐωδιάζοντα ὡς ὁ Medoc. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύναμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τὸ ἐν ζυμώσει εὐρισκόμενον γλεύκος τὸ ἄρωμα οἶου δῆποτε ἄλλου οἶνου, καὶ διὰ ἄρωμα φυσικώτατον, ἥτοι παραγόμενον ἀπαράλλακτα ὅπως ὑπὸ τῆς φύσεως παράγεται ἐν τῷ ὀρισμένῳ ἐκείνῳ οἶνῳ. Πρὸς τοῦτο οὐδὲν ἄλλο χρειάζεται εἰ μὴ νὰ ἐκθρέψωμεν καθαρῶς τὰ βακτηρίδια ἐκεῖνα,

ἅτινα παράγουσι τὸ ἄρωμα. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται εὐκόλως ὑπὸ τῶν εἰδημόνων, τῶν βακτηριολόγων.

Περὶ τοῦ στηθοδέσμου (Corset) ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποψίν. Ἐν τῷ «εἰκονογραφικῷ κεντρικῷ φύλλῳ τῆς ὑγιεινῆς» ἐν Βιέννῃ γράφει ὁ ἱατρὸς Δρ. Βέισερ περὶ τοῦ στηθοδέσμου ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποψίν τὰ ἑξῆς:

Ἡ κατὰ μέσον ὅρον ποσότης τοῦ ἀέρος, ὃν εἰσδεχόμεθα κατὰ τὴν ἀναπνοὴν, ἀνευ μὲν στηθοδέσμου εἶναι 163 κυβικῶν δακτύλων (Kubikzoll), μετὰ στηθοδέσμου δὲ 133, ἥτοι κατὰ 30 κυβικοὺς δακτύλους ὀλιγωτέρα. Ἡ κοιλία ὑφίσταται πολὺ μεγαλητέραν πίεσιν καὶ πολὺ μᾶλλον ὀρισμένην μεταβολὴν τοῦ σχήματος, ἢ ὁ θώραξ. Ἄνευ στηθοδέσμου τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἥτοι ἡ προτομή (buste) κλίνει πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ μετὰ τὴν περιβολὴν τοῦ στηθοδέσμου «ἡ προτομή ἀφρεται» καὶ ἡ κοιλία πιέζεται καὶ ἐξωθεῖται πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ ἔξω καὶ εἶνε τότε τὸ μᾶλλον προεξέχον μέρος τῆς προτομῆς. Ἡ μεγίστη πίεσις ἐξασκεῖται ἐπὶ τοῦ χόνδρου τῶν πλευρῶν. Ἐκατέρωθεν τοῦ ἥπατος βαρύνει ἡ πίεσις, καὶ διὰ εἰς ἐν μέρος, ἐνθα τὸ ἥπαρ μόνον κατὰ τὴν βαθεῖαν εἰσπνοὴν καλύπτεται ὑπὸ τοῦ πνεύμονος. Ἡ ἐκ τῶν πλαγίων πίσεις φθεῖ τὸ ἥπαρ καὶ τὸν σπλῆνα περισσότερον πρὸς τὴν μέσῃ γραμμῇ. Ὁ στομάχος συσφίγγεται μετὰ τῶν μᾶλλον στερεῶν γειτόνων του, εἰ καὶ τὸ ἥπαρ καὶ ὁ σπλήν ἐνδίδουσιν εὐκολώτερον εἰς τὴν πίεσιν. Ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἐνθα γίνεται ἡ ἰσχυροτάτη συστολή, ὑπεράνω τοῦ χόνδρου τῶν πλευρῶν καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ στομάχου, ἡ πίεσις πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ φθῇ ἰσχυρότερα πρὸς τὰ κάτω τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἥπατος. Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶνε ἀνευ ἐξαίρεσεως καὶ εὗρισκεται πανταχοῦ, ὅσον δῆποτε χαλαρῶς καὶ ἀνέτως φορεῖται ὁ στηθοδέσμος. Εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος παρατηρεῖται ἐν ταῖς πλείστας περιπτώσεσιν ἐγκαρσία ἐντομή, τοσοῦτον ἐκδεδηλωμένη παρὰ τισὶ στηθοδεσμοφόροις γυναῖξιν, ὥστε φαίνεται ὡς ἂν εἰ τὸ ἥπαρ ἦτο διατετηγμένον εἰς δύο μέρη. Ὅσοις πρωιμώτερον ἀρχίζει νὰ φορῇται ὁ στηθοδέσμος, τοσοῦτον περισσότερον βλάπτεται τὸ ἥπαρ, καθότι τοῦτο εἶνε σχετικῶς μείζον παρὰ τοῖς παιδίοις ἢ παρὰ τοῖς προβερηκόσιν ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις ἀναμφιβόλως τροποποιοῦνται διὰ τῆς ἰσχυρᾶς συσφίξεως τοῦ στηθοδέσμου. Καὶ ἂν ἐτι ἡμεδα ἡναγκασμένοι νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αἱ ἰδιόρρυθμοι ἀναπνευστικαὶ κινήσεις τῶν γυναικῶν ἔχουσιν ἰδιαίτερον τινα ὑπὸ τῆς φύσεως προωρισμένον σκοπὸν, δὲν δύναμεθα ὅμως νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους περιορισμὸς τῆς ἀναπνοῆς παρὰ ταῖς γυναῖξιν ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ ἀκαμπτὸν περιβλημα, ὅπερ περισφίγγει τὰ στήθη τῶν καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴν τῶν. Αἱ χωρικαὶ γυναῖκες, αἵτινες δὲν φοροῦσι στηθοδέσμον, ἔχουσι τὴν ἀναπνοὴν ὁμοιότεραν τῇ τῶν ἀνδρῶν ἢ αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων. Κατὰ τὸν ὕπνον ἡ τῆς γυναικὸς ἀναπνοὴ εἶνε πολὺ ὀλιγωτέρον διάφορος τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἢ κατὰ τὴν ἐγρηγορίαν. Ἐρευνᾶται περὶ τούτου καὶ παρατηρήσεις, γενόμεναι ἐπὶ Ἰνδιάν γυναικῶν, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ μηδέποτε φορέσασαι στηθοδέσμον εἶχον ἀναπνευστικὰς κινήσεις ὁμοιότητας ταῖς τῶν ἀνδρῶν. Ὁ ἰδιόρρυθμος τύπος τῆς πεπολιτισμένης γυναικὸς ἀπετελέσθη διὰ τῆς συσφίξεως τῆς κοιλίας διὰ στηθοδέσμου. — Ἡ ἀκριβὴς θέσις τῆς πίσεως μεταβάλλεται κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ συρμοῦ ὀριζόμενον τρόπον τοῦ ἱματισμοῦ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἡ μεταβολὴ γίνεται πρὸς τὰ κάτω καὶ δύναται νὰ προβῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ ἥπαρ νὰ φαίνεται πληροῦν ὀλόκληρον τὸ δεξιὸν μέρος. Μεγεθύνσεις τοῦ ἥπατος, προελθούσαι ἐκ στενῶς περισφιγγόντων στηθοδέσμων, εἶναι συχνότεραι ἢ ὅσον κοινῶς νομίζεται. Ἐκ τῆς περιφερείας τῆς μέσης δὲν δύναμεθα πάντοτε νὰ κρίνωμεν ἂν ὁ στηθοδέσμος εἶνε στενὸς καὶ σφιγκτὸς ἢ χαλαρὸς καὶ ἄνετος. Ἡ διασταλτικὴ δυνάμεις τὸν στήθους περιορίζεται κατὰ 1/3 διὰ τοῦ στηθοδέσμου. Ἡ διὰ τοῦ στήθους γινομένη ἀναπνοὴ τῶν γυναικῶν προέρχεται κυρίως ἐκ τῆς περισφίξεως τοῦ στηθοδέσμου. Τὰ τειχώματα τῆς κοιλίας γίνονται λεπτότερα καὶ ἀσθενέστερα διὰ τῆς πίσεως. Τὰ κατώτερα ὄργανα διὰ τῆς περισφίξεως τοῦ στηθοδέσμου πιέζονται πρὸς τὰ κάτω κατὰ 1/3 τοῦ δακτύλου. Τὰς περαιτέρω βλαβεράς συνεπείας τοῦ στηθοδέσμου δὲν δύναμεθα ἐνταῦθα νὰ διαλάβωμεν. Τὰ ἀνωτέρω ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βλαβερότητος τῆς κοσμητικῆς ταύτης στρέβλης.